

— Ей сега ще ме набият на железния шиш и ще ме опекаат на огъня, — си помисли Пейчо и затрепера още по-силно. Ала страшилището се скара с гръмовит глас на великана и той побегна. Отнесе Пейча под стряхата, където висеше окачена една стая със стени от железни пръчки. Натика го в стаята и го заключи. Пейчо въздъхна дълбоко. Главата му клюмна. Великанът най-напред донесе една паница с ядене, положи я пред Пейча и му заповяда:

— Яж! Ала клетият пленник не докосна яденето. Тогава великанът му донесе вода в един казан и заповяда с още по-силен глас:

— Пий!

Пейчо се сгуши в единия кът на затвора си и не рачи да пие.

— Тогава пей! — изрева великанът. — Милият Пейчо си отвори устата, но не може да изкара нито един звук. Великанът избухна. Ушите му станаха червени.

— Ще те дам на черния лъв! — закани се той. — Нека лъвът те разкъса, а пък аз ще си хвана друг Пейчо, който знае хубаво да пее. И тръгна да търси лъва... Ах, ето го, котакът пристига. Койчо, дай му птичката да я разкъса.

Койчо скочи като оживен.

— Не я давам! — извика той.

— Ами какво ще я правиш?

— Ще я пусна, татко. Нека иде при майка си в малката къщурка. Татко, аз ти разбрах гатанката. Пейчо е този малък червенушко. Великанът съм аз, страшилището баба, а черният лъв е котаракът!

И Койчо пусна птичката. Тя отлетя в гнездото при майка си:

— Като ми премине страха, ще ти разкажа, мамичко, какво ми се случи. Страшна история!

Бащата помилва Койча по главата и замислено рече:

— И запомни, сине, че само свободните души пеят. Затворниците не могат да пеят.

А. Каралийчев